

Viață fără păcat

12 mai 2008

Robert J. Wieland

Punerea unei întrebări greșite într-o vreme nepotrivită produce în mod sigur confuzie. Ori de câte ori este adusă în discuție viața fără păcat, unii se simt îndemnați să întrebe cu o mare demonstrație de finalitate: „Dumneavoastră trăiți fără păcat? Sunteți perfect? Îmi puteți arăta pe cineva (afară de Hristos) care este desăvârșit?” De obicei, un zâmbet ironic punctează liniștea care se lasă după aceste întrebări disprețuitoare.

Dar ele sunt irelevante pentru subiectul nostru. Este clar și pentru un copil că niciun creștin adevărat nu va simți și nu va pretinde vreodată că este desăvârșit. Nu fariseul mândru, ci vameșul zdrobit este cel îndreptățit (desigur că prin credință, pentru că nu există altă cale). El se roagă: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul” (vezi Luca 18, 10-14). Până când Isus proslăvește pe cei sfinți la a doua venire, ei știu că în ei, adică în firea lor, „nu locuiește nimic bun” (Romani 7, 18). Niciun creștin adevărat nu va pretinde mai mult decât Pavel (vezi Filipeni 3, 12-13).

„Nu putem nicidecum să ne punem încrederea în sine, cât vom fi pe pământ, că suntem asigurați în fața ispitei... Singura noastră speranță este într-o permanentă neîncredere în sine și o permanentă încredere în Hristos” (COL 155).

„Această renunțare la mândrie și la încrederea în sine nu trebuie făcută doar la începutul vieții creștine. Ea trebuie reînnoită la fiecare pas pe drumul către cer. Cu cât ne apropiem de Isus și cu cât vedem mai bine puritatea caracterului Său, cu atât mai clar vom vedea extraordinara răutate a păcatului și cu atât mai puțin vom simți dorința de a ne înălța pe noi” (pag. 159-160).

„De la cruce la coroană este de făcut o lucrare serioasă. Avem de luptat cu păcatul interior; există luptă împotriva păcatului din afară” (Review and Herald, 29 noiembrie 1887).

Va trebui să începem să punem întrebarea potrivită la timpul potrivit. Iar timpul potrivit este timpul curățirii Sanctuarului ceresc, când Marele nostru Preot încheie lucrarea Sa de ispășire finală. Hristos urmează să realizeze o lucrare unică în istoria omenirii, de la intrarea păcatului în lume. Deși nici un copil al lui Dumnezeu nu va pretinde vreodată că a biruit păcatul, și nu putem spune despre nici un individ din prezent sau trecut că a biruit așa cum a biruit Isus, totuși nu înseamnă că slujba lui Hristos în Locul Prea Sfânt va eșua în a da rezultate. Deși în trecut, ca și în prezent, nu am reușit să biruim, a spune că este imposibil să biruim

păcatul prin credință în Răscumpărătorul înseamnă să justificăm și să încurajăm păcatul, așezându-ne de partea marelui dușman.

Întrebarea corectă, care ar trebui pusă, ar fi: „Sunt jertfa lui Hristos ca Miel al lui Dumnezeu și lucrarea Sa de Mare Preot destul de puternice pentru a mântui pe poporul Său din (nu în) păcatele lor? Este El capabil să mântuiască deplin pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El? Va avea El succes în curățirea fiilor lui Levi „cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite?” (Maleahi 3,3). Va găsi Hristos, când va veni a doua oară, un popor despre care se va putea spune cinstit „aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus”?

Dacă dorește, Domnul poate crea „un lucru nou pe pământ,” spune Ieremia (Ieremia 31, 22), iar dorința Lui este să pregătească un popor pentru a doua Sa venire. Pentru prima oară în istorie se poate face anunțul divin: „Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus” (Apocalips 14,12). Iar evenimentul următor este venirea lui Isus (vers. 14).

A spune că sfinții nu păzesc în realitate poruncile, iar Dumnezeu pretinde că le păzesc, înseamnă a viola contextul întreitei solii îngeresti. Cerul declară că aceste persoane sunt „verguri... care urmează pe Miel oriunde merge... în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (vers. 4, 5). Știm că prin natură ei sunt păcătoși, deoarece „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3, 23). Dar pentru ca această afirmație despre ei să aibă vreun sens, credința lui Isus a devenit operativă și ei au încetat să mai păcătuiască. Ei au biruit după cum și Hristos a biruit (Apocalips 3,21). A încerca să așezăm această secvență profetică a unui popor biruitor după a doua venire înseamnă o violare completă a contextului. Din Apocalips 15, 2 este clar că acest grup a obținut biruința înainte de închiderea timpului de har.

Generațiile anterioare nu au reușit să înțeleagă clar adevărul desăvârșirii creștine fără să cadă în eroarea perfecționismului, deoarece nu sosise ceasul curățirii Sanctuarului ceresc. Dar când ajungem „în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui,” taina lui Dumnezeu se va sfârși, „după vestea cea bună spusă de El robilor Săi proorocii” (Apocalips 10, 7).

Aceasta este contribuția specifică a adventiștilor de ziua a șaptea la completarea mării reformațiuni și la încheierea mandatului Evangheliei. Trebuie să aibă loc o unire a adevărului despre curățirea sanctuarului cu adevărul îndreptățirii prin credință. Așa putem începe să înțelegem adevărata însemnătate a soliei de la 1888, pe care Domnul a trimis-o poporului Său.

Solia 1888 a fost o speranță slăvită, fără fanatism sau erorile perfecționismului. Ambii purtători ai soliei au fost clari și categorici, chiar de la începutul erei 1888, că viața fără păcat este posibilă, că poporul lui Dumnezeu poate birui, așa cum a biruit Hristos, iar cheia acestei glorioase posibilități se află în credința poporului Său în lucrarea Marelui Preot în Locul Prea Sfânt.